

ת"פ 18666/04/16 - מדינת ישראל נגד יהודה סויסה

ת"פ 18666-04-16

בבית המשפט המחוזי

בירושלים

11 ינואר 2017

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יהודה סויסה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אמיר רבי

הנאשם ובאת-כוחו - עו"ד חגית רייזמן

גזר דין

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב אישום המייחס לו (לאחר תיקונו), חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(2) לחוק העונשין.

לא נמצא טעם להביא את כל האמור בכתב האישום, ואסתפק בתמצית הדברים, לפיה במהלך תקרית אלימה בין הנאשם לבין המתלונן, דקר הנאשם את המתלונן פעמיים באמצעות מברג וגרם לו בכך שתי פציעות בגבו, כל אחת בקוטר של כשלושה מ"מ. המעשה בוצע בצוותא חדא עם אחרים.

2. תחילה, לשאלת מתחם הענישה. בעבירות מן הסוג שעל הפרק לא ניתן לנתק בין היקף נזקו של המתלונן לבין מתחם הענישה, ונוכח זאת, לטעמי, גם במאמצי הצדדים להפנות לפסיקה תומכת, כל צד כשיטתו, גלום קושי: לא כלאחר יד ניתן ללמוד על מתחם הענישה ביחס לחבלה שנסיבותיה כאמור, מאירועים אחרים שנסיבותיהם לא תמיד זהים, וכאשר גם היקף הנזק משתנה. לאחר שניתנה הדעת לתמונה הכוללת, ובמקביל לכך שעל הפרק אירוע, גם אם חמור מאוד, אך אחד בלבד, קובע אני את מתחם הענישה בטווח שבין 16 חודשי מאסר לבין 36 חודשים.

3. הצדדים הגיעו כדי הסכמה לפיה יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם למאסר בטווח שבין 12 חודש לבין

עמוד 1

28 חודשים. טיעוני בא-כוחם הנכבדים של הצדדים מתייחסים לענישה הראויה בתוך גדרי מסגרת מוסכמת זאת.

4. לשיטת התביעה על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם סמוך לרף העליון, וזאת, הן בשל חומרת העבירה, והן נוכח משקלם המצטבר של שני גורמים נוספים. ראשית, פורט עברו הפלילי של הנאשם שלחובתו שתי הרשעות קודמות, אמנם בעבירות מסוגים שונים (עבירת סמים בגינה נדון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וסיכון אדם בנתיב תחבורה). הגם שמקור שתי ההרשעות בבית המשפט לנוער, והגם שהמדובר בעבירות מסוגים שונים, היינו כי במישור האלימות החמורה זו, לדידו של הנאשם, הרשעה ראשונה, נטען, שעדיין על הפרק נאשם שהורשע כבר פעמיים בשנים האחרונות ויש לייחס לכך משקל הולם. אגב כך נטען עוד, שבוצעה העבירה נשוא ההרשעה דן במהלך התקופה בה ביצע הנאשם את עבודות השירות מהפרשה הקודמת. ושנית, הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן. במצוות החוק אמנע מציטוט האמור בו אך, לצערי, אין בתסקיר כדי לסייע משמעותית לנאשם.

5. ומנגד, ההגנה, באמצעות באת-כוחה הנכבדה, הדגישה את הודיית הנאשם וחרטתו תוך קבלת אחריות שחסכה מזמנו של בית המשפט, ואף ציינה שהתקופה בה עצור הנאשם מהווה, למעשה, את תקופת המעצר הראשונה בחייו, ממנה למד הוא את לקחו. גם דבריו האחרונים של הנאשם שלבקשתו הוגשו לבית המשפט בכתב, לצד דברי אחיו, עולים בקנה אחד עם האמור. כשנה לפני ביצוע העבירה אף נפגע הנאשם בתאונת דרכים (אסמכתא צורפה) ובנסיבות אלה סבלו בשל מעצרו אף רב בהשוואה לעצורים אחרים.

6. פרק נפרד בטיעוני ההגנה מתייחס לנסיבות האירוע. פרק העובדות של כתב האישום המתוקן אכן נותן ביטוי לאירוע שהתאפיין במידה של הדדיות. כמפורט בסעיף 5 לפרק העובדות של כתב האישום, בשלב בו החל האירוע מתדרדר, היה זה המתלונן שהרים לבנה מהרצפה ויידה אותה לעבר הנאשם, הגם שהיא לא פגעה בו לבסוף. מיד לאחר מכן המתלונן הרים בידו אבן נוספת. מקבל אני שלנסיבות ביצוע העבירה משמעות ביחס לחומרתה, וממילא משליכות הנסיבות גם על העונש הראוי. פשיטא שאין באמור כדי להצדיק את מעשי הנאשם שחומרתם רבה עד מאוד, ועם זאת, הנכון הוא לייחס לנסיבות אלה שבמרכזן מעשי המתלונן כלפיו, משקל ממתן. עוד פורטו נסיבות החיים הקשות של הנאשם ומשפחתו. הגם שמאמין אני לכל שנטען, נפסק פעמים רבות, שנסיבות חיים קשות, אין בהן כדי להצדיק אלימות ואין בכך משום הגנה.

7. התמונה המסכמת מלמדת, אפוא, על עבירה חמורה הטעונה ענישה הולמת ומרתעת בדמותה של תקופת מאסר משמעותית, וזאת בפרט בשים לב לכך שעל הפרק נאשם שלחובתו שתי עבירות קודמות. גם לנזקו של המתלונן משקל מצטבר לאמור לעיל. עם זאת, נדרש בית המשפט למידתיות תוך מתן משקל ראוי להודיית הנאשם, לנסיבות האירוע כאמור לעיל, ולעובדה שהמדובר בצעיר-בגיר שזו, לדידו, תקופת המעצר הראשונה בחייו.

8. סוף דבר, גוזר אני כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 18 חודשים שתחושב מיום מעצר הנאשם, 31.3.16.

ב. כמו כן ירצה הנאשם שישה חודשי מאסר אם יעבור בתקופה של שנתיים לאחר שחרורו עבירה נוספת לפי סימן ד' או סימן ח' של פרק י' של חוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.